

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **L. W. Š.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2020, č. j. 78 A 16/2018 - 38,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. 1318/DS/2018, JID: 84933/2018/KUUK/Chyt.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2018, č. j. MM/OPA/ODN/83164/2017/FelV, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Tohoto přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 2. 11. 2017 v 19:29 hodin v Ústí nad Labem v ulici Pražská u zastávky městské hromadné dopravy U Vodopádu ve směru jízdy na Prahu při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Hlídka Policie ČR stěžovateli naměřila policejním rychloměrem RAMER 10 C rychlost jízdy 67 km/h, po odečtení možné odchylky radaru ± 3 km/h činí nejnižší skutečná rychlost stěžovatelova vozidla 64 km/h, a nejvyšší povolenou rychlost tak překročil nejméně o 14 km/h.

[4] Výše uvedeným rozhodnutím správních orgánů předcházelo vydání příkazu ze dne 24. 11. 2017, kterým správní orgán I. stupně stěžovatele uznal vinným ze spáchání popsaného přestupku a kterým stěžovateli uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu brojil stěžovatel zastoupený společností ODVOZ VOZU s. r. o. odporem dne 15. 12. 2017, k němuž jmenovaná společnost přiložila nepodepsanou plnou moc ze dne 14. 12. 2017. Výzvou ze dne 10. 1. 2018 adresovanou jak přímo stěžovateli, tak společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. správní orgán I. stupně stěžovatele vyzval, aby odstranil vadu plné moci spočívající v absenci podpisu. Plnou moc ze dne 14. 12. 2017 i se stěžovatelovým podpisem zaslala společnost ODVOZ VOZU s. r. o. dne 15. 1. 2018. V následném správním řízení byla vydána výše citovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Namítal, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v řízení o přestupku v rozporu se zákonem. Považovali totiž za stěžovatelova zástupce společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Tato společnost přitom disponovala plnou mocí pouze pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, přičemž stěžovatel byl stíhán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Společnost ODVOZ VOZU s. r. o. tedy nebyla oprávněna za stěžovatele jednat, a tím pádem měl nabýt právní moci příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 24. 11. 2017, neboť proti němu stěžovatel nepodal odpor (učinila tak pouze společnost ODVOZ VOZU s. r. o. bez potřebného zmocnění).

[6] Krajský soud označil stěžovatelovu námitku za nedůvodnou a obstrukční. Upozornil, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o. předložila plnou moc prvně bez stěžovatelova podpisu a teprve na výzvu správního orgánu I. stupně předložila plnou moc podepsanou; výzvu k předložení podepsané plné moci však obdržel i přímo stěžovatel, který na ni sice nijak nereagoval, nicméně v průběhu správního řízení zastoupení společností ODVOZ VOZU s. r. o. nikterak nerozporoval, přestože přímo jemu bylo zasláno předvolání k ústnímu jednání, z něž bylo jasné patrně, že správní orgán I. stupně stále považuje za stěžovatelova zástupce společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Z předložené plné moci navíc vyplývalo, že je udělena pro zastupování v řízení vedeném správním orgánem I. stupně pod sp. zn. MM/OPA/ODN/83164/2017/FelV a k souvisejícím úkonům. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud odpor podaný společností ODVOZ VOZU s. r. o. přičetl stěžovateli.

pokračování

[7] Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností. Namítá, že byla plná moc společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. udělena pouze k řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, a na projednávanou věc se tak nevztahovala. Skutečnost, že stěžovatel nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně k předložení plné moci s podpisem, nezakládá vznik zmocnění. Naopak stěžovatel jasně vyjádřil svou vůli nebýt zastoupen tím, že plnou moc nepředložil. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 - 27, v němž zdejší soud řešil dle stěžovatelova názoru obdobnou situaci, přičemž dospěl k závěru o neexistenci oprávnění k zastupování. Závěrem stěžovatel a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas s „*vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet*“ a stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze opakuje námitky z předchozího řízení. Krajský soud však své rozhodnutí podrobně a srozumitelně odůvodnil, přičemž žalovaný se s jeho názorem ztotožňuje. Navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a aby určil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelem podaná kasační stížnost přednáší jedinou otázku, a to zda byl stěžovatel v řízení před správními orgány zastoupen na základě plné moci společností ODVOZ VOZU s. r. o., či nikoliv – tato otázka je rozhodná pro posouzení, zda nabyt právní moci příkaz ze dne 24. 11. 2017.

[13] Zastoupení na základě plné moci ve správním řízení je upraveno § 33 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Podle odst. § 33 odst. 2 správního řádu může být zmocnění uděleno a) k určitému úkonu či skupině úkonů, b) pro celé řízení, c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem (v takovém případě však musí být podpis na plné moci úředně ověřen), d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona. Podle § 34 odst. 3 „[v] *pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení*“.

[14] K samotné plné moci je nutno předeslat, že se jejím prostřednictvím dává třetím osobám na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat, je tedy osvědčením existence práva určité osoby zastupovat osobu jinou. Plná moc je pouhým průkazem zastoupení, nikoliv aktem zastoupení konstituujícím. Smluvní zastoupení vzniká ujednáním stran, tj. uzavřením smlouvy o zastoupení. Z hlediska určení rozsahu zastoupení je pak potřeba vycházet z toho, jaký byl úmysl smluvních stran, na který lze usuzovat především z textu plné moci, jakožto vnějšího průkazu, že zmocnitel udělil zmocněnci zmocnění.

[15] V posuzovaném případě udělil stěžovatel plnou moc společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. takto: „*Lukáš Šmíd, 25. 8. 1993, Vodní 1003/4, 410/01 Lovosice tímto dle § 33 odst. 2 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zmocňuje společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2 – Vinohrady, ke svému zastupování ve správním řízení, které vede Magistrát města Ústí nad Labem jako věcně a místně příslušný správní orgán, ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f a násl. zák. č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů, označeném spisovou značkou MM/OPA/ODN/83164/2017/FelV. Plná moc je udělena též k úkonům souvisejícím. Zmocnitel nedává zmocněnci souhlas k dalšímu postoupení zmocnění třetí osobě.*“

[16] Stěžovatel tvrdí, že dal jasné najevo svůj záměr být zastoupen pouze v případě, že bude stíhán za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu (v plné moci je nesprávně uveden „*správní delikt*“ – kategorii tzv. jiných správních deliktů však již právní řád v době spáchání přestupku neznal; toto dílčí terminologické pochybení však nemá vliv na platnost plné moci). Vzhledem k tomu, že byl stíhán za jiný přestupek, plná moc se na řízení nevztahovala. K posouzení relevance tohoto tvrzení je třeba předně shrnout časovou souslednost počátku správního řízení.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 11. 2017 stěžovatele zastavila hlídka Policie ČR, neboť pomocí radaru zjistila, že překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 14 km/h, a sdělila stěžovateli, jakého přestupku se dopustil; stěžovatel však spáchání přestupku popřel. Dne 28. 11. 2017 byl stěžovateli neúspěšně doručován příkaz ze dne 24. 11. 2017, který byl téhož dne uložen u poskytovatele poštovních služeb. Do poštovní schránky stěžovatele pak byl příkaz vložen dne 11. 12. 2017. Dne 14. 12. 2017 stěžovatel pověřil zastupováním ve správním řízení společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která dne 15. 12. 2017 podala odpor proti uvedenému příkazu.

[18] Z uvedené souslednosti vyplývá, že stěžovatel udělil plnou moc v reakci na doručení příkazu, ve kterém však bylo výslovně uvedeno, že je mu kladeno za vinu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V samotné plné moci je uvedeno, že je poskytnuta podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, a je tedy udělena pro celé konkrétní řízení. Stěžovatel tedy věděl, že správní orgán vede pod spisovou značkou MM/OPA/ODN/83164/2017/FelV řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a přesto do plné moci udělené k zastupování v tomto řízení uvedl správní delikt (správně přestupek) provozovatele motorového vozidla spočívající v nezajištění dodržování povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích při provozu jeho vozidla. Přitom bylo vyloučeno, aby správní orgán I. stupně postupoval podle § 125f zákona o silničním provozu, neboť takový postup připadá

pokračování

v úvahu pouze v případě, že není známa osoba, která se dopustila jednání vykazující znaky přestupku, za který má provozovatel motorového vozidla odpovídat – v nyní posuzované věci však byla identita stěžovatele jakožto řidiče zjištěna policejní hlídkou.

[19] Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o. ve spojení se společností Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo pravidelně poskytuje řidičům právní pomoc, přičemž se nezřídka dopouští nejrozličnějších procesních obstrukcí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10 As 241/2019 - 36, a ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020 - 54). V nyní posuzované věci je třeba přisvědčit krajskému soudu, že je stěžovatelova argumentace účelová a ve správním řízení byl jeho postup obstrukční. Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že text plné moci připravovala společnost ODVOZ VOZU s. r. o., neboť je zachycena graficky i stylisticky zcela totožným způsobem jako v jiných věcech, kde stejná osoba zastupovala řidiče či provozovatele vozidel ve správním řízení. Tím pádem tedy může být uvedení nesprávného zákonného ustanovení buďto pouhým omylem, nebo kalkulem, na jehož základě mělo nakonec dojít ke zrušení rozhodnutí správních orgánů soudem za současného přiznání náhrady nákladů řízení násobně převyšujících uloženou pokutu. Ať už se jednalo o kteroukoliv z těchto možností, Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že bylo skutečnou vůlí stěžovatele nechat se v řízení o přestupku zastupovat společností ODVOZ VOZU s. r. o. Naopak nelze uvěřit tomu, že by stěžovatelovou skutečnou vůlí bylo nechat se zastoupit pouze v případě, že bude vedeno řízení o přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, jehož vedení ani nepřicházelo v úvahu.

[20] Výše uvedený závěr již jen potvrzuje skutečnost, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o. poprvé zaslala plnou moc bez stěžovatelova podpisu a správní orgán I. stupně vyzval jak tuto společnost, tak přímo stěžovatele, aby tuto vadu plné moci odstranili, přičemž stěžovatel sám na danou výzvu nijak nereagoval a podepsanou plnou moc předložila společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Nelze přijmout stěžovatelův argument, že nepředložením plné moci dal najevo nesouhlas se zastoupením. V danou chvíli totiž musel vědět, že společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. poskytl podepsanou plnou moc k zastupování v předmětném řízení, přičemž již z této výzvy bylo zřejmé, že jak tato společnost, tak správní orgán I. stupně považují předloženou plnou moc za dostatečnou, bude-li odstraněna vada spočívající v nedostatku podpisu. Stěžovatel tedy musel vědět, že se jej společnost ODVOZ VOZU s. r. o. disponující jím podepsanou plnou mocí chystá zastupovat v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a že správní orgán I. stupně bude tuto společnost za zástupce považovat, pokud společnost plnou moc s podpisem předloží. Bylo-li skutečnou vůlí stěžovatele nechat se zastupovat pouze v případě řízení o přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, je zcela nepochopitelné, proč by za takové situace aktivním způsobem nevyjádřil svůj nesouhlas se zastupováním. Přímou stěžovateli navíc bylo v dalším řízení zasláno předvolání k ústnímu projednání, z něhož bylo patrné, že správní orgán I. stupně považuje za jeho zástupce společnost ODVOZ VOZU s. r. o.; taktéž v tomto případě však stěžovatel zůstal zcela pasivní.

[21] Jako podpůrný argument je též třeba připomenout, že podle judikatury zdejšího soudu je třeba při pochybnostech hodnotit plnou moc „*ve prospěch zastoupení*“ (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 - 158, č. 1811/2009 Sb. NSS). V nynějším případě zavdala vzniku pochybností o skutečném

rozsahu oprávnění k zastupování skutečnost, že je plná moc udělena na jednu stranu výslovně pro celé řízení podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu pod výše uvedenou spisovou značkou [nikoliv pouze pro jeho část podle § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu], na druhou stranu je však její rozsah omezen pouze na řízení o přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, které v daném případě vůbec nepřicházelo v úvahu. Rovněž, jak již bylo zmíněno, (absence) jednání stěžovatele a společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. platnosti zastoupení neodporovalo. Je tedy zřejmé, že je třeba se přidržet zásady výkladu „*ve prospěch zastoupení*“. Takový závěr ostatně podporuje také § 34 odst. 3 správního řádu.

[22] Nejvyšší správní soud též podotýká, že nedospěl ke stejnému závěru jako ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku zdejšího soudu č. j. 1 As 9/2015 - 27, neboť ve skutkovém stavu obou případů shledal podstatné rozdíly. V uvedeném rozsudku se zabýval případem, kdy stěžovateli bylo kladeno za vinu, že nezajistil, aby při provozu jeho vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť jeho osobní automobil „*byl zaparkován tam, kde být neměl*“. Následně byla vydána výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a bylo tak zřejmé, že se buďto povede řízení o přestupku, bude-li zjištěna osoba, která se přestupku dopustila, nebo řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (dle tehdy účinné právní úpravy), pokud řidič zjištěn nebude. Plná moc byla udělena k zastupování v řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se nevztahovala na řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Nadto zdejší soud zdůraznil, že stěžovatel v dané věci ani nemusel vědět, že se správní řízení o správním deliktu vede.

[23] Již z výše uvedeného jsou patrné dva zcela zásadní rozdíly oproti nyní posuzované věci. Zaprvé, ve zmíněném případě přicházelo v úvahu vedení jak řízení o přestupku, tak o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, a bylo tak možno předpokládat, že mohl stěžovatel legitimně požadovat zastoupení pouze v jednom z možných řízení; naproti tomu v nyní posuzovaném případě bylo vedení řízení o přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu vyloučeno, a udělení plné moci k zastupování pouze v případě řízení o přestupku podle tohoto ustanovení tak zcela postrádalo smysl. Zadruhé, zatímco stěžovatel ve zmíněném případě nemusel mít o vedeném řízení žádné povědomí, v nynější věci o něm prokazatelně musel vědět (přímo stěžovateli totiž byla doručena výzva k odstranění vad plné moci a následně byl také řádně předvolán k ústnímu jednání).

[24] Lze tedy uzavřít, že je stěžovatelova námitka nedůvodná. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud stěžovateli připsal podání odporu proti příkazu ze dne 24. 11. 2017; ten proto nenabyl právní moci, a následné správní řízení tedy nebylo vedeno v rozporu se zákonem. Z toho správně vyšel i krajský soud, který podanou žalobu zamítl.

[25] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sám stěžovatel, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí*

pokračování

být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Ostatně, ačkoliv byl žalovaný zastoupen advokátem, ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s tím, aby mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 16. dubna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu